

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 8. maj 2016

Kirke dag: 6.s.e.påske/B

Tekst: Joh 17,20-26

Salmer:

SK: 257 * 254 * 267 * 262,2 * 264

LL: 257 * 251 * 254 * 267 * 262,2 * 264

Sidste søndag var evangelieteksten begyndelsen på den bøn af Jesus, som vi i dag hører afslutningen af. I begyndelsen beder Jesus først og fremmest for disciplene. I den forbindelse udvidede jeg discipelbegrebet til også at omfatte os. Men i dag handler Jesu bøn helt konkret om os, om dem, som ved disciplenes ord tror på Jesus. Dermed er alle eftertidens kristne mennesker omfattet af Jesu bøn.

Frelshistorisk befinder vi os mellem Kristi himmelfartsdag og pinse. Evangelietekstens placering i frelshistorien er imidlertid om natten mellem Skærtorsdag og Langfredag. I frelshistorien er vi altså midt imellem, at Jesus har grundfæstet sit ord på jord i nogle mennesker, disciplene og de, som hører dem, og at disse mennesker så modtager åndsudgydelsen og åndsfylden fra Gud i form af Helligåndens fylde og nærvær. Og det er jo næste søndags budskab, pinsehøjtiden.

I Jesu bøn har Jesus en vision. En vision om enighed, som vi hørte det i læsningen fra Apostlenes Gerninger, at de efter himmelfarten samledes i enighed og holdt fast ved bønnen. Jesus har en vision for de kristne om enighed og enhed. Det er ikke mærkeligt, hvis en og anden tænker, at den vision er slået fejl. Dér er Jesus blevet skuffet. Enighed og enhed i kristenheden – det er jo nærmest utopi.

Mange steder rundt om i den evangelisk-lutherske verden er man i fuld gang med at forberede hele 2017 som et jubilæumsår. Et jubilæum, altså et fest år, for reformationen. Kristenheden fejrer, at kristenheden blev splittet, hvilket tog sin begyndelse med Luthers teser på kirkedøren i Wittenberg d. 30/10-1517, og blev ført igennem i vort eget land i 1536.

I vort eget land er kristenheden også delt i flere kirker og fraktioner, der alle kalder sig kristne, og blot i de senere år er vor egen folkekirke blevet splittet derved, at mennesker har forladt den og lavet frikirke eller frimenigheder. Nogle steder sker det med katastrofale følger for kristenhedens kirkeliv, andre steder er det til fornyelse og opblomstring af kristenheden. Og rigtig mange steder følger også det med, at nogle ikke synes om andre, at de er rigtige kristne. Det gælder både for dem, som bliver i det traditionelle og for dem, som går ud og gør noget nyt. Nogle steder splittes kirken med hårde ord og smækkede døre, og det kan være svært at forestille sig, at der nogensinde skal blive tale om enighed og enhed. Så vi må nok sige til Jesus, at hvis han havde en checkliste med de opgaver, han skulle have udført, for at kunne sige sit: ”Det er fuldbragt”, så er der i hvert tilfælde en opgave, der ikke blev fuldbragt. Og blev den, så var det godt nok for en kort bemærkning. For læser vi videre i Apostlenes Gerninger, så varede enigheden blandt de første kristne ikke så længe. Inden for de første år efter Jesus kom allerede de første brud og uenigheder i fællesskabet.

Nu er der i frelseshistorien ikke nogen tidsramme for visionernes eller løfternes opfyldelse. Så måske kan vi sige, at det er en af de ting, der stadig er i sin vorden. Den er i gang, men endnu ikke fuldbragt. Sådan kan man godt se på det. Men det er måske også lidt søgt, og er måske mere for at undgå at indse, at der var noget, der ikke lykkedes for Jesus. For det ser

ikke så godt ud på Jesu CV, at han fuldbrogt opgaven, og så kan vi bare holde kirken op for ham, og sige, hvad så lige med den her og enighed?

Jeg vil dog stadig fastholde, at når det gælder frelsesmuligheden og forsonergerningen for det enkelte menneske, så er den fuldbrogt. Der er ikke mere at komme efter. Jesus har gjort det nødvendige. Jeg tror også, at Jesus har ret i hans vision og bøn om, at der skal være enighed og enhed i kirken. Og jeg tror også, at det ikke er Jesus, der har gjort noget galt, eller kalkuleret forkert. Når der ikke er den enighed og enhed i kirken, som Jesus taler om i bønnen til Gud, tror jeg, det skyldes, at Jesus og vi tænker denne enighed og enhed ud fra helt forskelligt grundlag og fokuspunkt.

Jesus taler om, at kristenheden skal være ét lige som og i forlængelse af enheden mellem Sønnen og Faderen. Kristne skal være ét i erkendelse af Faderen og Faderens herlighed, således som Jesus har gjort det kendt for os. Kristne skal være ét i den kærlighed, i hvilken Faderen og Sønnen er ét, og at den kærlighed skal være i os, og dermed Jesus være i os. Jesus ser kristnes enhed i at alt i Jesus peger på Faderen, og det udspringer fra Faderen og har altid været, således også Faderens kærlighed. Ikke kun til Sønnen, men også til børnene. Jesus beder om, at kristne – kirken – må være ét i troen på Jesus som Guds søn, og at alt, hvad der fra Gud er Sønnen til gode, skal komme kristne til gode. Jesus beder om, at den guddommelige enhed og herlighed gør os til ét i troen derpå. Og det er også blevet til virkelighed meget langt hen ad vejen.

Men, helt nøgternt må vi konstatere, at verden i første omgang er delt i to: de, der tror på Jesus som Guds Søn, verdens Frelser og Forsoner, og de, der ikke gør. De sidste kan ikke på nogen måde kaldes kristne, om de så går nok så meget i kirke eller

læser i Bibelen. Dernæst så er den kristne del af verden, som nævnt tidligere blevet delt i rigtig mange grupper/kirker, der ikke sådan lige kan siges at have enighed og enhed. Men i hele denne splittede gruppe, er det ikke så meget troen på Gud og Jesus, der splitter. Det er det også i nogle tilfælde. Men langt hen ad vejen er vi enige hen over alle kirkeskel og –grupper om troen på Gud og Jesus, sådan som Jesus taler om det i sin bøn. Det er oftest ikke det, der skiller os. Det er bare heller ikke altid det, der er menneskers fokus og forankringspunkt, når mennesker bygger kirke og kristenhed. Så her skrider det, ikke for Jesu vision, men for os.

Da Johannes Døber trådte frem, var hans budskab: Se på Jesus! Se ikke på mig, jeg er bare kommet for at sige til Jer: Se på Jesus! Det var han en af de sidste, der sagde. Nej, det var han ikke; men det er her, det ofte går galt for os som kristenhed. Små børn skal ikke blive ret gamle, før de lærer at sige ”Se mig!” Og ofte er vi i kristenheden som sådanne små børn. Vi siger som kirke ”Se mig” Og gør vi som Johannes Døber, så siger vi ofte: Se på Jesus – på den måde, jeg gør! Mit ærinde er, at meget af det, der ødelægger enheden i kristenheden er alt det, vi ofte definerer som værende den rigtige måde at se på Jesus på. Rigtig meget af det, der skiller kristne, begrundes i fromhedsliv, ritualer, organisation og persondyrkelse og –anseelse.

Og det vil nok aldrig kunne undgås, fordi alt dette jo ofte også hænger sammen med, hvad vi ser, når vi ser Jesus. Og rigtig meget af vores grupperinger hænger også sammen med stemning og følelser og oplevelser. Men det går bare helt galt med enheden og enigheden, når vi gør alt dette til frelsesbetingelser; når vi frakender hinanden kristnavnet eller alvoren i vor kristne tro, om ikke den udarter sig fuldstændig som hos mig og på min og min kirkes måde.

Jesus begrundet enheden mellem kristne i enheden mellem Faderen og Sønnen. Vi begrundet ofte enheden i kristenheden i enigheden mellem mennesker. Gud siger: Se min Søn! Og da ser vi hele den guddommelige herlighed skænket os i kærlighed til os som til Guds egen søn, Jesus. Vi siger: Se mig! Og da ser vi hele den menneskelige forfængelighed i sin selvretfærdige egenkærlighed. Men kun en kærlighed giver enhed både i Himmelen og på jorden, og det er kærligheden i og til Jesus. Gud har fokuseret hele frelseshistorien på Jesus. Går vi ind i frelseshistorien ad nogen som helst anden vej eller med noget andet fokus, går vi forkert, og som kirke går vi da vore egne veje og ikke Guds. Som kirke skal vi ikke bare være et billede af; men vi skal også være Guds rige på jord.

Som kirke har vi samme opgave som Gud, at herliggører Jesus for derved at vise mennesker Gud Faders kærlighed og retfærdighed i al sin herliggørelse. Det er Jesu bøn, det er Jesu vision, og ud af det springer kirkens mission til hver en tid. En mission, hvor vi peger på Jesus og er eet i troen på ham. Deri er vi bærere af Guds kærlighed og Jesus som menneskers Frelser og Forsoner. Deri bliver mennesker frelst. Og deri er vi omsluttet af Jesu forbøn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen